

opusdei.org

A Prelátus 2014. januári levele

Az Opus Dei prelátusa arra buzdít, hogy éljük meg a testvériséget minden emberrel, hiszen Isten mindenkit saját képére és hasonlatosságára teremtett, és Krisztus mindenkit megváltott. „Testvéreknek érezni magunkat és úgy is viselkedni isteni ajándék” - írja a Prelátus.

2014.01.09.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Még hangzanak lelkünkben, itt a földünkön, az angyalok szavai a betlehemi pásztorokhoz, amelyekről Karácsonykor elméltünk:

Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarat

embereinek![1] Isten megdicsőülése egyszülött Fiának megtestesülése és születése által elválaszthatatlanul összefonódik az emberek közötti békével és testvériséggel. Ha testvéreknek hívhatjuk és kell hívnunk egymást, az annak köszönhető, hogy mindannyian ugyanazon Atya, Isten gyermekei vagyunk, aki saját képére és hasonlatosságára teremtett minket, valamint annak, hogy amikor az emberiség Fejeként testet öltött, az isteni Ige megváltott minket a bűntől és nekünk adta a fogadott istengyermekség ajándékát. Ezt a nagy hírt adta az angyal nemcsak Izrael fiai, hanem minden férfi és nő tudtára Betlehemben: *íme, nagy*

*örömet adok tudtul nektek és az lesz
majd az egész népnek.[2]*

A József figyelmes tekintete alatt Mária karjaiban nyugvó Jézus szemlélése teljesen betöltötte gondolatainkat a karácsonyi ünnepek alatt. E védtelen gyermeket szemlélve – aki a menny és a föld Teremtője, Isten örök Igéje, aki mindenben hasonlóná lett hozzánk, a bűnt kivéve[3] – imádás és hálaadás töltött el minket annak tudatában, hogy soha nem tudjuk megfizetni neki azt, ahogy szeret minket. Legyen ez így az új évben is és mindig, és fogadjuk meg Szent Josemaría gyakran ismételt tanácsát: *ut in gratiárum semper actióne maneámus*. Adjunk hálát szünet nélkül mindazért a jótéteményért, amellyel az Úr elhalmozott és majd elhalmoz bennünket: az ismert és a rejtett, a nagy és a kicsi, a lelki és az anyagi jótéteményekért, azokért, amelyek örömmel töltöttek el és azokért,

amelyek talán némi szomorúságot okoztak. Az Atyánkkal együtt ismétlem nektek és saját magamnak: köszönjünk meg neki ***mindent, mert mindaz, ami van: jó.***[4]

A karácsonyi idő második felét Szűz Mária istenanyaságának ünnepével kezdjük. Tekintetünk nagyobb figyelemmel fordul ezen egyedülálló teremtmény felé, aki ily egyszerű módon – *ecce ancilla Dómini*[5]–tette lehetővé az Ige megtestesülését, és aki által lettünk Isten gyermekei Krisztusban, valamint testvérek, akiket Ádámtól és Évától fakadó közös eredetünknel is erősebb szálak kötnek össze. ***Óh, Anya, Anya! Ezzel a „fiat”-oddal minket Isten testvérévé és dicsőségének örökösévé tettél. Áldott vagy!***[6]

Így megvalósul az emberi szív egyik legmélyebb vágya: **a testvériségre való elfojthatatlan vágyakozás, a törekvés a másokkal való közösségre, akik nem ellenségeink**

és vetélytársaink, hanem magunkhoz ölelendő testvéreink, akiket el kell fogadnunk.[7]

A felebarátainkat igazi testvéri szeretettel szeretni a kereszténység üzenetének egyik alapvető vonása. Maga Jézus hívta fel rá az apostolok figyelmét: *Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.*[8]

Az Atyánk pedig hozzáteszi: ***aktualizálnunk kell ezt a testvériséget, amelyet az őskeresztények oly mélyen megéltek.***[9] Te és én, mi mit teszünk? Hogyan imádkozunk minden népért? Mennyire érdekel minket a sorsuk?

Az Úr új parancsolata segít megérteni, hogy a keresztény

testvériség nem pusztán egyfajta szolidaritás, nem áll meg a közös jellemvonások, érdeklődési körök, a csupán emberi rokonszenv szintjén. Arra törekszik, hogy felfedezzük Krisztust a többi emberben, sőt arra irányul, hogy egyre jobban hasonlítsunk Rá, amíg azt nem mondhatjuk, hogy *alter Christus* vagyunk, egy másik Krisztus, sőt *ipse Christus*, maga Krisztus. Ez a vágy abban mutatkozik meg, hogy úgy szeretjük és szolgáljuk a felebarátainkat, ahogy az Úr szolgálja és szereti őket.

E két szempont – Krisztust látni a többiekben és lehetővé tenni, hogy Krisztust lássák meg rajtunk keresztül – kölcsönösen kiegészíti egymást. Így gyökerénél fogva kivédhető az a veszély, hogy a felebarátainkat csak emberi értékeik, jó tulajdonságaik, a tőlük származó előnyök miatt szeressük, és közben másokat figyelmen kívül hagyjunk,

amikor észreveesszük hibáikat és korlátaikat, személyiségük kevésbé kellemes vonásait. Ha valamikor érezzük ezt a kísértést, szegezzük lelki tekintetünket a szelíd és alázatos szívű Jézusra, aki minden pillanatban és minden adandó alkalommal odaad mindent az emberekért, aki nem utasít el senkit, aki a bűnösök elé megy, hogy visszavezesse őket Istenhez.

E testvériség gyökere a hitben és a személyes szabadságban található meg. Hiszen ***a keresztény szabadság belülről fakad, a szívből, a hitből, mégsem pusztán egyéni szabadság, hanem megmutatkozik külsőleg is. A külső jelek egyike*** – írja Szent Josemaría – ***az őskeresztények életének egyik legjellemzőbb vonása: a testvériség. A hit – Isten szeretetének mérhetetlen ajándéka – elérte, hogy minden különbség, minden korlát***

**összezsugorodjon, sőt eltűnjön:
nincs többé zsidó vagy görög,
rabszolga vagy szabad, férfi vagy
nő, mert mindannyian egyg
lettetek Krisztus
Jézusban(Gal3,28). *A testvériség e
tudata és a belőle fakadó, a
fajbeli, társadalmi, kulturális,
ideológiai különbségeken
felülemelkedő szeretet a
kereszténység lényegéhez tartozik.*
[10]**

Az Úr mennybemenetelét követő első
evangelizáció során a testvéri
szeretet – főként a fizikailag vagy
lelkileg legnagyobb szükség
szenvetők, még az üldözők iránt is –
a kereszténység gyors terjedésének
egyik meghatározó oka volt.
„Nézzétek, hogy szeretik egymást!” –
írja le Tertullianusz a Krisztus
üzenetétől elámuló pogányok
benyomását. Majd hozzáteszi:
„Nézzétek, készen állnak meghalni

egymásért, miközben mások készen állnak megölni egymást.”[11]

Soha korábban nem volt könnyebb, gyorsabb és teljesebb az emberek közti kommunikáció, mint ma. Ennek elő kellene segítenie a minden ember közötti egység érzését is. Ugyanakkor – amint XVI. Benedek írta – „az egyre erőteljesebben globalizálódó társadalom egymás szomszédaivá tesz minket, de nem tesz egymás testvéreivé. Az önmagában vett ész elégséges az emberek egyenlőségének megteremtésére és egymással való polgári együttélésük megszilárdítására, de soha nem képes megalapozni a testvériséget. Ennek eredete ugyanis az Atyaisten transzcendens hívásában van, aki előbb szeretett minket, mivel saját Fia által tanította meg, micsoda valójában a testvéri szeretet”. [12]

Amint már említettem, Szent Josemaría fáradhatatlanul hirdette

az új parancsolat alapvető fontosságát, és nyolcvan évvel ezelőtt bekeretezve kiakasztotta azt a falra az Opus Dei első apostoli kezdeményezése, a DYA Akadémia székhelyén. Azonban már korábban, a családi otthonban megtanult a többieknek szolgálni és közben elfeledkezni saját magáról. A szülei mélyen keresztény példája lehetővé tette, hogy a szívében – először gyermekként, majd tizenévesként és fiataalként – gyökeret verjen a testvériség érzése mindenki iránt, amely konkrét cselekedetekben nyilvánult meg: alamizsnát adott a szűkséget szenvedőknek, segített a társainak az iskolai feladatokban, a többiek rendelkezésére állt lelki szükségükben...

Életének ezen és egyéb eseményei segíthetnek nekünk jobban felkészülni a január 9-i ünnepre, születésének évfordulójára. Ez a dátum arra emlékeztet minket, hogy

Isten kiválasztotta Szent Josemariát, hogy ennek az Egyház keblén születendő lelki családnak, a fajra, nyelvre vagy nemzetiségre való tekintet nélkül egységes családot alkotó Opus Deinek atyja legyen. Az Atyánk szerető és önmagát odaadó atyaként felragyogtatta Isten minden ember iránti atyaságának egy sugarát, miközben megtanította nekünk azt is, hogyan legyünk Isten jó gyermekei azáltal, hogy kifinomult módon éljük meg a testvériséget a Művön belül és minden egyes emberrel.

Ferenc pápa éppen ennek a témának szenteli a béke világnapjára szánt üzenetét. Már annak első soraiban nagyon fontos dolgot mond ki, amelyről említést tettem az Alapítónk életét felidézve. **A testvéri érzést az ember általában a családban sajátítja el** – fogalmaz a Pápa –, **a családtagok, főként az édesapa és az édesanya felelős,**

**egymást kiegészítő feladatai révén.
A család minden testvériség
forrása, és ezért a béke alapja és
elsődleges útja is.[13]**

Mindaz, amit valaki a család
érdekében tesz – amikor megvédi
annak az isteni tervben gyökerező
természetét, egységét és nyitottságát
az életre, eredeti hivatását a
szolgálatra –, pozitívan befolyásolja a
társadalom szerkezetét és az azt
szabályozó törvényeket.

Imádkozzunk nap mint nap a világ
minden családjáért és a
jogalkotókért, és közben igyekezzünk
mindannyian a lehetőségeinkhez
mérten kivenni a részünket a
társadalmi élet jó irányba
haladásához oly nagyon szükséges
természetes intézmény védelméből
és támogatásából. Imádkozzunk
továbbá – főként a következő
hónapok során – a püspöki szinódus
rendkívüli üléséért, amelyet a Pápa
októberre hívott össze azért, hogy

tanulmányozzák, hogyan lehet megvalósítani az új evangelizációt a családi élet berkein belül.

Az elmúlt napok során újra elmélkedve az Atyánk szentbeszédein – amit nektek is ajánlok, mert gazdagabbá teszik lelki életeteket –, elidőztem néhány szaván, amelyek felettébb világosan fejezik ki, miért is született meg Jézus. ***Az Úr eljött, hogy elhozza minden embernek a békét, az örömhírt és az életet. Nemcsak a gazdagoknak és nemcsak a szegényeknek. Nemcsak a tudósoknak és nemcsak az együgyűeknek. Nem, mindenkinek. Minden testvérnek, hiszen testvérek vagyunk, ugyanannak az Atyának gyermekei, Isten gyermekei.***[14]

Testvéreknek érezni magunkat és úgy is viselkedni isteni ajándék. A **testvériség gyökere Isten Atya**

voltában áll. Nem általános értelemben vett apaságról van szó, ami homályos és történelmileg sem hatékony, hanem arról a személyes, célzott és rendkívüli módon konkrét szeretetről, amellyel Isten viseltet minden egyes ember iránt (vö. *Mt 6,25-30*). Ez az Atyaság tehát hatékonyan létrehozza a testvériséget, mivel Isten szeretete ott, ahol elfogadják az emberek, olyan erőt jelent, amely képes átalakítani a másik személyhez fűződő kapcsolatainkat, megnyitja az embereket a szolidaritásra és a tevékeny osztozásra.

Az emberek közötti testvériség különösen *Jézusban és Jézus által* kap új értelmet – folytatja a Pápa –, az ő halála és feltámadása által. A kereszt e testvériség *megalapításának* végleges „helye”, azé a testvériségé, amelyet az emberek önmaguk képtelenek

kialakítani. Jézus Krisztus, aki azért vállalta magára az emberi természetet, hogy megváltsa azt, és szerette az Atyát mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig (vö. *Fil* 2,8), feltámadása után új *emberségben* alkot minket újjá, amely teljes közösségben van az Isten akaratával, tervével és magában hordozza a testvériségre szóló meghívás teljes megvalósítását.[15]

Mivel a testvériség Isten ajándéka, elősegítése olyan feladat, amelyet az Úr mindenkire bíz és amely alól nem kereshetünk kibúvót. Az Alapítónk egészséges realizmussal – amelynek semmi köze a borúlátáshoz – azt írta, hogy *az élet nem holmi lányregény. A keresztény testvériség nem a Mennyből ereszkedik le, hogy egyszer s mindenkorra változatlanul megmaradjon, hanem olyan valóság, amelyet nap mint nap építeni kell. És ezt egy*

***olyan életben kell megtennünk,
amely továbbra is kemény marad,
bővelkedik egymással
összeütközésbe kerülő érdekekben,
feszültségekben és küzdelmekben,
a nekünk szűk látókörűnek tűnő
emberekkel való mindennapi
kapcsolatban és saját
szűklátókörűségünk
megnyilvánulásában.***[16]

Nem fejezhetem be a levelet anélkül, hogy említést tennék don Álvaro-ról. Bizonyos értelemben a 2014-es évet *don Álvaro* évének tekinthetjük, hiszen márciusban ünnepeljük születésének századik évfordulóját, és később – reméljük – örömmel vehetünk részt boldoggá avatásán. Gyermekeim, ez újabb ok az Isten iránti hálára és felhívás arra, hogy a lehető legjobban készüljünk fel a nagy eseményekre. Éljük meg mélyebben a gyermekség és a testvériség lelkiületét.

Bizonyára tudjátok, hogy a Szentatya december 23-án audiencián fogadott. Azon túl, hogy apostoli áldását adta a Prelatúra minden hívére – világi hívőkre és papokra, különös tekintettel a betegekre –, arra buzdított minket, hogy folytassuk apostoli munkánkat minden országban, ahol a Mű tagjai élnek. Különösen biztatott arra, hogy végezzünk gyümölcsöző *apostolkodást a szentgyónás terén*, amely Isten irgalmának a szentsége.

Közvetlenül Karácsony után rövid látogatást tettem Jézus, Mária és József földjére. Igyekeztem még nagyobb lendületet adni az ott dolgozó fivéreiteknek és nővéreiteknek, majd ellátogattam a jövőben lelkigyakorlatoknak és egyéb programoknak otthont adó ház, a *Saxum* építési területére, amelyet don Álvaro emlékére kezdtek el építeni az 1994-es általános tisztújító kongresszus

határozatának alapján. Imádkozzunk lelkesen és kitartóan, hogy jó ütemben haladjanak a munkálatok, és igyekezzünk személyes körülményeinknek megfelelően valamilyen módon hozzájárulni a szükséges erőforrások előteremtéséhez. Mekkora lelkesedéssel tölt el, ha arra a sok lelki jóra gondolk, amely ezen apostoli eszköz révén valósul majd meg!

Mint mindig – és egyre jobban – szerettem volna veletek együtt tölteni ezen áldott ünnepeket: így éltem meg őket, és imádságomban mindnyájatokat odahelyeztelek e központok Tabernákulumai és betlehemeinek jászla elé. Ne mulasszátok el a kis Jézus elé terjeszteni minden szándékomat; én már a lábai elé helyeztem a tieiteket.

Minden szeretetemmel adom rátok áldásomat erre az új évre.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2014. január 1.

[1] *Lk 2,14*

[2] *Ugyanott, 10*

[3] *Vö. Zsid 4,15*

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 268

[5] *Lk 1,38*

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 512

[7] FERENC PÁPA: Üzenet a béke világnapjára 2014, 2013. december 8., 1. pont

[8] *Jn 13,34-35*

[9] SZENT JOSEMARÍA:
Conversaciones (Beszélgetések), 61

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Las riquezas de la fe (A hit kincsei)*, megjelent a

„Los domingos de ABC” című újságmellékletben, 1969. november 2.; újra megjelent: *Por las sendas de la fe*, Ed. Cristiandad, Madrid 2013, 31-32.o.

[11] TERTULLIÁNUSZ: *Apologeticum* 39, 7 (CCL 1, 151).

[12] XVI. BENEDEK: *Caritas in veritate* kezdetű enciklika, 2009. június 29., 19

[13] FERENC PÁPA: Üzenet a béke világnapjára 2014, 2013. december 8., 1. pont

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa (Krisztussal találkozni)*, 106

[15] FERENC PÁPA: Üzenet a béke világnapjára 2014, 2013. december 8., 3. pont

[16] SZENT JOSEMARÍA: *Las riquezas de la fe (A hit kincsei)*, megjelent a „Los domingos de ABC” című

újságmellékletben, 1969. november
2.; újra megjelent: *Por las sendas de
la fe*, Ed. Cristiandad, Madrid 2013,
34-35.o.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2014-januari-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2014-januari-levele/) (2026.03.08.)